

Logg från Älva

Datum: 6 oktober 2019

Elevloggare: Theo Christenson

Personalloggare: Jan/Björn

Position: Vigo

Segelsättning: Inga

Fart: 0

Kurs: 0

Beräknad ankomst till nästa hamn: -

Väder: Solsken

Elevlogg:

Hejsan!

Nu är Lk17 med besättning och lärare ä n t e l i g e n framme i Vigo, Spanien. Det var en ren fröjd för ögat när man imorse kunde skåda fyrars ljus och, om man kisade ordentligt, se Galiciens silhuett. Att efter 6 dagar till havs, inte sett annat än hav hav hav, kände nog alla här ombord lycka över att få se land. Ni har ju läst om rundandet av Bretagne. Halvön utan slut. 3 dagar kändes som tre år. Men fram kom vi och det var ju en upplevelse vi sent kommer glömma. Det har skådats mareld, delfiner, valar och annat kul som man kanske inte kommer över i Stockholms skärgård. Vädret vi fick när vi närmade oss hamnen var skinande sol och varmt. Vilket var extremt uppskattat då vi haft svenskt midsommarväder i varje hamn vi varit i. Något mer som uppskattades var att vi fick täckning på telefonerna. Jag tror att samtliga här ombord uppskattade att få prata med sina nära och kära.

Hur har det sett ut under dagen då? Jo efter frukost var det i sedvanlig ordning städning, men eftersom att vi nu ligger i en hamn så körde vi även rent skepp. Älva skulle se ut precis som hon gjorde när hon sjösattes 39. Däcken spolades och svabbades, skotten dammtorkades, blocken sköljdes av, seglen beslogs, bingar bäddades osv. (allt det där har vanliga namn också men nu är man ju till havs så man får ju passa på)

När vi var vid kajen och skulle slänga iland trossarna så hade en mindre folkskara bestående av nyfikna spanjorer samlats för att hälsa oss välkomna. Vi är ju lite något av en seglande cirkus. Tilläggnigen gick som en dans och stämningen var god. Och vilka ser man inte stå där på kajen, jo Arvid och JW! De fick ett varmt välkomnande. Efter att vi lagt till och när alla sysslor var klara och godkända, fick man gå iland. Känslan av fast mark under fötterna är verkligen något annat när man guppat runt på Biscaya i 6 dagar. Efter det att flertalet undersökt Vigo, serverades middag. Det var fantastiskt skönt att kunna ta mat utan att dels behöva göra Michael Jacksons Smooth criminal lutning. Nu väntar vakt och en god natts sömn.

//Theo C

Personallogg:

Efter sex dygn till havs fick vi anledning att jubla: Land i sikte! Sanningen att säga är vi nog inte säkra på om detta märktes först på mobilen eller horisonten, men det var en fröjd att se Illa de Monteagado och San Martino med sina toppiga bergssidor, som tagna ur en film om karibiska pirater och sjöfarare. Redan tidigt på morgonen hade jag märkt att båtens rörelser hade förändrats och det ständiga gungandet lugnat sig. Efter att ha blivit sjödopta på Engelska kanalen och lite tröttkörda på Biscaya var det skönt att vila i båten och lite svårare än vanligt att komma upp ur sängen. Havet kan upplevas som man kan tänka sig att en oinriden vildhäst kan vara för en oprövad ryttare, men också kännas som en härlig vaggga. Vi ville alla sova vidare... men var också nyfikna på att kanske få se kusten vid horisonten. Soluppgången låter dock vänta på sig när man befinner sig så långt västerut i tidszonen som vi gör nu. Mörka morgnar och ljusa kvällar, med andra ord. Vid halvåtta saknades fortfarande ganska många frukostätare, men nu dök de upp.

Nu när det väl började ljusna syntes de ljuva öarna avteckna sig. I fantasin förstod jag plötsligt hur havens pionjärer måste ha känt sig när en ny okänd kust avtecknade sig efter långa veckor till havs. Havet är ju vackert, men man kan känna sig lite trött på dessa eviga horisonter, detta idiotiska gungande, den långtråkiga hytten, vågorna som aldrig vill ta slut. Att då få se land i gryningsljus värmer den trötta sjöfararens sinne. Det känns lite underbart att få syn på något, ja vad som helst som inte är en våg eller ett annat fartyg!

Hur annorlunda det är att nalkas en plats sjövägen är svårt att beskriva. Vanligen stiger man ju in i en plåttub och kliver ur några timmar senare på en helt ny plats. Det kallas för att resa, men dagens flygresor har gjort resandet till något abstrakt och nästan överkligt. Detta har vi nu bevis på, vi som har seglat med Älva.

Just idag mötte våra kära kolleger Arvid och Janne W upp. De fick tillbringa en natt på hotell på grund av vår försening, de stackarna. Jag och Björn skulle gärna stanna kvar ett tag till nu när solens värme sprider sig och när vi fått smaka på riktigt gott kaffe här i Vigo (skeppskaffet bryggs på vår "watermakers" avsaltade havsvatten). Vi vet att ni som nu seglar vidare har riktigt sköna dagar att se fram emot! Ni har också varandra - en otroligt kunnig och omtänksam besättning och en riktigt härlig klass. Det har varit fantastiskt att vara med er alla här på båten dessa två veckor! När vi nu skriver dessa rader har nästan alla troppat av från middagen här på båten för att upptäcka Vigo. Det ska vi också göra. God tur, önskar jag och Björn er andra!

Jan/Björn